

Petr Hájek: Bilancování na konci léta. O horách a myších. O požírání ocasu. O solidaritě s neprávem pronásledovanými. O skutečném nebezpečí

- CZ24 News | 28. srpna 2023

ČESKO: PETR HÁJEK si všímá, že překrásné počasí (přesně odpovídající jeho předpovědnímu kalendáři) je u konce a to, co nás čeká, žádný kalendář nepředpoví, protože je především na nás, zda mráz z Bruselu a Washingtonu servírovaný fialovými kolaboranty spálí naše naděje

Obludné lži a mystifikace jako v podstatě již netajený program. Převrácení významu pojmů (například liberální demokracie = totalitní tyranie) jako opsané z Orwellovy „novořeči“. Cenzura svobodných informací, které nejsou pod kontrolou oficiálních (tzv. veřejnoprávních) či miliardářských médií. Vyhazovy z práce pro odlišný názor. Politické procesy, vězni svědomí. Ožebračování ovládaných. Zneužití už nejen zkorumpovaných umělců, ale i lékařů a vědců k masovým pokusům na lidech s cílem depopulace. Válečné tažení hrozící zkázou zbytků nemocné civilizace. Otevřené přípravy dalších podvodných voleb.

To je jen pár namátkových charakteristik současného Západu. Je to tak flagrantní, že ve většině zemí jsou stále častější odpovědi velkých částí veřejnosti donedávna hibernované desetiletími relativního blahobytu (na dluh a z drancování „třetího světa“) demonstrace, stávky a sílící mírové hnutí. Ve Spojených státech po další ohavné kriminalizaci Donalda Trumpa již mluví o blízkosti občanské války.

O horách a myších

Také u nás ještě občas probíhají (nebo se chystají) demonstrace k vyjádření odporu proti ze zahraničí řízeným zločincům, kteří se dostali k moci (kromě jiného) zmanipulovanými volbami a narychlo upraveným volebním systémem. Přípravuje se dokonce stávka (původně nerealisticky zamýšlená jako generální).

Všichni, kdo bychom si přáli masové vyjádření odporu, jež by alespoň trochu zatřásl cynickým kartelem bruselsko-washingtonských kolaborantů, však cítíme, že se to nedaří. Že tu něco neklape. Možná schází.

Není to nic neznámého. Hledáme-li analogie a poučení v historii, pak je to dokonce spíš typické. Již před dvěma tisíci lety, v pozdním období římského impéria (jehož hospodářský a mravní rozklad se současné situaci Západu nikoli náhodou tolik podobá) zazněla věta, jež se v dalších stoletích stala klasickou:

„Hory pracují k porodu – a na svět přijde směšná myš.“

To není myšleno jako uštěpačný výsměch mnoha oddaným (a často již i režimem pronásledovaným) postavám a skupinám, které se horečně (většinou i za cenu osobních obětí včetně kariérních a finančních) pokoušejí na různých místech celé země organizovat hnutí odporu. Právě naopak. To konstatování jim chce pomoci pochopit situaci. Protože není nic horšího než začínat v sebeklamu – a

uvést do něj ostatní.

Samozřejmě, „hory“ na vládní straně jsou na tom obdobně, ba nesrovnatelně hůře. Rozdíl je jen v tom, že ONY mají k dispozici neomezené nejen finanční prostředky ke korupci té (stále se zmenšující) části společnosti, jež je jak zhypnotizovaná nadále podporuje navzdory „směšným myším“ vylézajícím ze všech jejich velkolepých záměrů:

Nepřičetná hysterická podpora dávno prohrané války USA a NATO proti Rusku s tím související banalizace dramaticky se hrotícího problému se statisíci imigranty v luxusních autech brakujícími kromě jiného zbytky sociálního systému (který je naopak cynicky krácen potřebným domácím, nejen seniorům). Údajně šetřící „balíčky“, které ve skutečnosti ještě podporují šílenou inflaci. Bleskové prosazování dalších zničujících zákonů – grindylovými počínaje a dalšími manipulacemi volebním systémem zdaleka nekonče.

A vlastně – nic.

V tom je naše situace docela unikátní: Na obou stranách hory, které pracují k porodu, z něhož vlastně nakonec nic není. Jen další zmar a narůstající nebezpečí plánovaného zničení národa a státu. Čím to?

O požírání ocasu

Na „fialové“ straně je to vcelku logické. Její „hory“ vyrostly na steroidech bruselských (jak se dnes říká německým) a washingtonských peněz: půjček, dotací, grantů, bohatých neziskovek a tak dále a tak dále. Jsou to hory veskrze umělé, nepřírozené. Třetí liga někdejších politiků (ať jsme jim fandili, či naopak). Myši (nanejvýše krysy) plodící jiné myši (a krysy).

Pro ty je poznávacím znamením profesionální neschopnost kombinovaná se „schopností všeho“ – pokud jde o to nakrást si z „erárního“: Buď přímo či přes různé „investice“ a „výběrová řízení“ nebo vytvářením dalších zbytečných luxusních pozic a trafik pro „soukmenovce“ – v tom jsou mistři nejen Piráti, ti jsou pouze nejhluupější, a proto nejviditelnější.

Dlouhé roky (ba desetiletí) usilovné práce kolaborantů v médiích a politice na likvidaci politických obrů a talentů, kteří je mohly přirozeně nahradit, právě nesou své dračí ovoce. I ty jejich aféry jsou podle toho patřičně ušmudlané: kokain primátorky, napojení na organizovaný zločin členů Rakušanova klanu pod STANem (po dobytí Strakovky rozšířený o deštník ministerstva vnitra), ubohost jmenování ústavních soudců, PePa 107 vysvětlující svá „selhání“ babičkou – a konečně třeba i hospodská fraška pravděpodobně posledního přičetného člena vlády „dona Pabla“ Blažka, kterého je právě proto nutné z mafie vyšťípat (přestože bez něj by – včetně Petra Fialy – nevznikla).

Dokonalou ilustrací bezradnosti myšího hnízda byla „protivládní demonstrace“ (zhruba stovky tulpasů) někdejších „Chvilkařů“, kteří názorně předvedli, jak vypadá „liberální demokracie“ za níž (pod jejich velením a na pokyn korporátních médií) kdysi demonstrovalo asi dvě stě tisíc vymytých (především) Pražáků na Letné: Už nejsi náš, tak nemáš ani právo se proti pitomoučkým nařčením hájit!

Myš (ani drak to není) prostě začíná požírat svůj vlastní ocas.

O přirozenosti a autenticitě

Na straně odporu je to složitější. Tady se postavy teprve rodí – a stanou-li se z nich hory nebo jen malebné kopečky není zatím jisté. Dvě zajímavé ženy – předsedkyně Trikolory Zuzana Majerová a

předsedkyně KSČM Kateřina Konečná již mluvily před kamerami Protiproudu TV – a soudě nejen podle ohlasu, „potenciál“ mají.

V prvním případě je však poněkud komplikován (jinak racionálním a smysluplným) propojením s SPD, které disponuje jedinou přirozenou a autentickou parlamentní opoziční horou – Tomiem Okamurou. Jak v jejím stínu udržet vlastní přirozenost a autentičnost zájmů, které chce Trikolora ve veřejném prostoru artikulovat – toť oříšek.

V druhém případě je to ještě komplikovanější. Existuje totiž (i na straně hnutí odporu) nemalá část lidí, pro které je komunistická strana nadále „ocejchovaná“, ačkoli s komunismem nemá zdaleka tolik společného jako třeba Piráti či TOP 09 (KSČM je dnes vlastně autentickou sociální demokracií na rozdíl od té, co si sebevražedně vzala tradiční značku – a nyní je na steroidech jednoho milionáře a korporátních médií a agentur tlačena jako záloha pro Fialu).

To by se musel do čela dostat pozoruhodný a ideově vybavený Josef Skála (rozhovor na Protiproud TV [zde](#)), kterého ovšem „myši“ včas vyčenichaly, z vlastních hovínek proti němu zkonstruovaly absurdní politický proces, v němž ho odsoudily – a tím patrně politicky zlikvidovaly). Snad se nestane jméno současné inteligentní předsedkyně i osudem strany. Ale bude to mít Katka těžké.

No a pak je tu konečně také muž – Jindřich Rajchl a jeho rodící se (a současně se občas odchody spoluzakladatelů bortící) strana PRO. Naši diváci jej uvidí ve středu 6. září, kdy si s ním chci povídat nejen o chystané demonstraci září 16. Nepochybný přirozený politický talent, autentický řečník – a proto jej myši také patřičně pronásledují a jak je nejen v naší zemi zvykem už i kriminalizují, což svědčí o tom, že z něj mají strach.

Současně však osobnost za tu krátkou dobu opředená nitkami nesnášenlivosti řady ještě menších konkurentů a pověstmi: Kuje to dohromady s Babišem?

Nelze vynechat ani Ladislava Vrabelu, „autora“ loňských mohutných podzimních demonstrací, na něž dnes všichni už jen nostalgicky vzpomínají. Vrabel je rovněž mimořádný talent, táborový řečník – a samozřejmě, jak u takových lidí bývá – komplikovaná osobnost. Zdá se, že rovněž chystal demonstraci, snad i vznik další politické strany, ale nakonec zřejmě racionálně usoudil, že není ten správný čas. Pro hnutí odporu by však bylo obrovskou ztrátou, kdyby měl ze scény zmizet (i když lze pochopit, že svou kriminalizaci a další nechutné formy likvidace nemusí unést). Rovněž jej chceme pozvat před kamery.

A konečně zmíněný Andrej Babiš: minulý a pravděpodobně i příští vítěz voleb, kterého však do řad „odporu“ nepočítáme. Nepochybná hora, přirozený talent, autentický vůdce – který však kromě obtížné (a mizerně sehrané) roličky v mezinárodním covidismu také neporodil nic zvláštního. Schopný manažer bez jakékoli hlubší ideové výbavy – což ovšem jeho volební většina pokládá (mylně) za přednost.

A vedle toho ještě pár dalších málo čitelných „kopečků“ (Robert Šlachta s Přisahou, Libor Vondráček se Svobodnými) a zhruba desítka ještě menších, ještě méně čitelných, ještě více trvajících na tom, že spolupráce s ostatními je – ne-li nemožná – pak pouze pod jejich „dominancí“.

O skutečném nebezpečí

Vážená redakce,

v příloze je demonstrace, kterou pořádáme, abychom protestovali proti propuštění ukrajinského vraha z vyšetřovací vazby. Stačí si jen vzpomenout, kolik si odseděl ve vyšetřovací vazbě MUDr. Rath

a nebo nedávno Tomáš Čermák, a je jasné, že jsou za tím opět politická rozhodnutí. Děkujeme, Miroslav Kelnar.

Samozřejmě že se k této Holešovské výzvě připojujeme. Svým způsobem je vlastně tím nejkonkrétnějším činem, který dnes „hnutí odporu“ plodí:

Holešovská výzva pořádá dne 29.8.2023 ve 14,00 hod. před Úřadem vlády nábř. Edvarda Beneše 4 protestní shromáždění proti propuštění na svobodu ukrajinského vraha českého občana romského původu z Brna.

Pojďme vyjádřit svůj protest proti politizaci české justice ve stylu zfašizované ukrajinské „spravedlnosti“.

A nesmíme zapomenout na chystanou „stávku“ 12. září – stávku spíše symbolickou, protože o tu skutečnou není patřičný zájem. Stávkový výbor představuje řada vynikajících lidí, z nichž někteří by mohli vyrůst do výše hor – ale tento podnik je tak trochu (zatím) nad jejich síly, protože schází to nejpodstatnější: poptávka.

A tím se patrně dostáváme k rozluštění našeho českého rébusu. Na Slovensku se velmi bojově přibližují parlamentní volby – protože je tam skutečná hora, bývalý premiér Robert Fico, jenž (na rozdíl od Andreje Babiše) skutečně autenticky stojí v čele tamního hnutí odporu. Proto je (on a jeho okolí) kriminalizovaný, podobně ve všech západních zemích s vládnoucími “liberálními demokraty” dnes nejviditelněji na opačné straně oceánu Donald Trump.

A v tom je ten problém: My zatím nikoho takového nemáme. Osamělý Okamura na parlamentního parťáka teprve čeká. Ale také máme tu výhodu, že ještě nejsou v dosahu žádné volby. Až se začnou přibližovat, teprve se dozvíme, jaká pohoří (či jen pahorkatiny) se u nás zvedají. Pokud tedy do té doby myši nerozežerou zbytek konstrukce, na níž se akt zvaný volby vůbec ještě může regulérně odehrát.

Skutečné nebezpečí nám však hrozí od nás samých. Od nesvornosti, přehnaných ambicí, ideové a

duchovní neukotvenosti – a v neposlední řadě od malé solidarity s těmi, kdo již nyní nastavují v hnutí odporu krk.

Anebo zase jen počkáme, až to za nás „zařídí“ jiní?

Ne. Tentokrát už ne.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)